Обични братя и сестри,

Днес човечеството изживява една голяма духовна и материална криза. Тази криза засяга не само външния, но и вътрешния живот, не само личния, но и обществения, народния и международния живот.

Всяка една култура се определя от отношенията на човека към вечните божествени принципи — любовта, мъдростта и истината. Когато човек загуби връзката си с тях, в него настава една вътрешна пустота. Животът изгубва всякакъв смисъл, човек изпада в безпътица, и почва постепенно да губи светлината, свободата и мира си. Животът му започва да се движи в един затворен кръг. Обаче разумната природа, която не търпи никакъв застой, има един начин да го извади от това статично положение. От великия, вечния източник на живота идва един нов Божествен потик, една нова вълнà. Тя подема човека на своите плещи и го издига в един по-висок, в един по-съвършен свят. В този свят за него се разкриват нови, необятни възможности. Когато тази вълна почне да действува, под нейния напор втвърдените форми на стария живот почват да се разпадат, настават движения, борби, катаклизми във всички области на живота. Всички стари понятия, всички стари разбирания на хората, всички кумири, предразсъдъци и суеверия, които човек си е създал при своето отклонение от Божествения път, почват да се рушат.

Кой предизвиква всичко това? — Новото, което иде.

В началото на една нова култура винаги един Божествен Пратеник, един Велик Учител идва. Той носи словото на живота. Чрез езика на един народ Той може да даде конкретен словесен израз на онова велико богатство, което иде от Божествения свят. Неговото слово съдържа знанието за новата култура. В нея това знание има да се приложи и принесе плод. Всяка дума, с която Учителят си служи, е строго определена и пълна със съдържание. Чрез своя живот Учителят внася нови сили в човешката душа; дава потик на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля да се развиват. Неговият живот е синтез и символ на новата култура, която той благовествува. Това е единствено и неповторимо явление.

И тъй, когато днес се засрещнете с противоречия от какъвто и да е характер, да знаете, че те се дължат на новото, което вече действува в света. То е още слабо, неопределено, неясно очертано, едва доловимо, ала то носи в себе си бъдещето. Днес всеки съзнателен човек трябва да различава новото от старото. Той трябва да знае на новото ли служи или на старото. Старото е мощно, силно, авторитетно, неговите форми са завършени, строго определени, то господствува сега в света. То прилича на стар аристократ, с почтена, бяла брада, безупречно облечен, добре устроен в живота, силата и властта му са в богатството му, в общественото му положение, в титлите му, ала животът му е изчерпан.

Новото сега започва, то е като най-ранният трепет на пролетта, то сега прииждa и е пълно с живот.

Старото е егоизмът — новото е любовта.

Новото обединява хората чрез любовта. Ученикът трябва да знае, как да работи с любовта. Това знание Учителят дава в своите беседи и лекции. Той по-

сочва и методите за работа, защото новото учение е приложение и живот. Това е Божествената трапеза, която днес се слага. Всеки, който е призован, ще яде от хляба, ще пие от виното и ще има живот в себе си.

„Ученикът на Божествената школа има известни качества, по които се отличава. Ученичеството не се определя от външното присъствие в школата, но от вътрешната връзка на човека с любовта и готовността му да ѝ служи."

Има един закон на духовния живот, който гласи: Ако искаш да ти помагат висшите, напреднали същества — трябва да имаш техните добродетели. Ако искаш да не ти пакостят нисшите същества, не трябва да имаш тяхните слабости. Това е един метод за работа. Новото, което иде, това са разумни, напреднали души, които идат сега да помагат на своите братя на земята. Те внасят нов живот в тях. Старото, това са изостанали души, които гледат да спънат човека, да го отклонят от неговия път, за да го оберат.

Днес пред човека стои една важна, една съществена работа — да даде ход на силите на новото в себе си. Учителят казва: „През всеки едного от вас ще протекат известни сили на новата култура, необходими за нея". Всеки човек днес се ползува от това велико благословение, което новият живот носи, но и една голяма отговорност има той, ако му противодействува.

Ученикът не се смущава от противоречията, които изпъкват в неговия път Когато се разрешават разумно и честно, те се превръщат в благословение. Учителят казва:

— Когато любовта царува, смут не става.

— Когато мъдростта управлява, редът не се нарушава.

— Когато истината грее, плодът цъвти и зрее."

Учителят казва:

„Поливай дървото, и то ще даде добър плод.
Поливай цветята, и те ще се разцъвтят с всичката си красота.
Когато човек изпраща любов към света, той полива дърветата и цветята в човешките души."

Учителят казва:

„Изпращайте всеки ден по една вълна на любов към човечеството."
Това става чрез молитвата. Нека навсякъде да се образуват молитвени групи, които да бъдат светли центрове, чрез които да се праща красив потик към всички.

Поздрав до всички братя и сестри.

Изгрев — София,
12. III. 1947 г.

Със сърдечен братски поздрав:

БРАТСКИЯТ СЪВЕТ